

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 16C/21/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6719202799
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Banský
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2020:6719202799.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v konaní pred sudcom JUDr. Petrom Banským v právnej veci žalobcu: C. E., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom Š. XX, XXX XX Q., zastúpeného: JUDr. Ľubomír Ivan, advokát, Námestie SNP 41, 961 01 Zvolen, proti žalovanej: O. E., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom Ľ. Š. XXXX/XX, XXX XX Q., zastúpenej: G. E., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom W. XXXX/X, XXX XX Q., za účasti intervenienta na strane žalovanej: Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00151653, zastúpeného: Advokátska kancelária Mária Grochová a partneri s.r.o., so sídlom Bočná 10, 040 01 Košce - mestská časť Staré Město, o určenie vlastníckeho práva, takto

rozhodol:

Súd žalobu v celom rozsahu z a m i e t a .

Žalovaná má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.

Intervenient má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa domáhal voči žalovanej, aby súd určil, že je výlučným vlastníkom nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX, katastrálne územie Q. a to pozemok parc. registra V. č. XXX/X o výmere 225 m² vedené ako záhrada a pozemok parc. registra C č. XXX/X o výmere 58 m² vedená ako zastavaná plocha a nádvorie (ďalej súd ich bude označovať len ako „nehnuteľnosti“).

Svoj návrh odôvodnil tým, že podľa § 630 Občianskeho zákonníka sa darca môže domáhať vrátenia daru, ak sa obdarovaný správa k nemu alebo k členovi jeho rodiny tak, že tým hrubo porušuje dobré mravy. Dňa 06. 10. 2009 žalovaná žalobcu po slovných urážkach bezdôvodne fyzicky napadla v prítomnosti ich syna G. E. a spôsobila mu rukami škrabance na tvári a aj na rukách, ako aj modrinu pod ľavým okom v dôsledku silného úderu pästou a teda sa správa tak, že svojím správaním hrubo porušila dobré mravy a naplnila zákonné predpoklady, aby sa mohol domáhať vrátenia daru. Žalovaná opakovane žalobcu ubezpečovala, že mu vráti dar, no do dňa podania návrhu sa tak nestalo a preto podal žalobu. Na základe týchto skutočností žiadal, aby súd rozhodol tak ako je vyššie uvedené.

2. Súd z vyjadrenia žalovanej doručeného súdu dňa 12. 11. 2019 zistil, že má vedomosť o tejto žalobe a s touto v celom rozsahu súhlasí, nemá k nej výhrady a nárok, ktorého sa žalobca domáha v celom rozsahu uznáva a všetky skutočnosti v žalobe sú pravdivé. Uvedené napísala žalovaná v zastúpení G. E..

Čo sa týka ďalšieho písomného vyjadrenia zástupcu žalovanej doručeného súdu dňa 30. 01. 2020 v tomto sa vyjadril, že k vyjadreniu žalobcu zo dňa 16. 12. 2019 opätovne uvádza, že v celom rozsahu súhlasí s tvrdeniami žalobcu a aj s rozhodnutím vo veci rozsudkom pre uznanie.

3. Z písomného vyjadrenia právneho zástupcu žalobcu doručeného súdu dňa 09. 12.

2019 bolo zistené, že sa vyjadruje k vyjadreniu žalovanej a na základe tohto uvádza: „postoj žalovanej k veci beriem na vedomie a podľa môjho názoru vzhľadom na splnenie procesných podmienok nič nebráni obmedziť ďalší priebeh konania iba na vyhlásenie rozsudku pre uznanie“.

4. Súd z vykonaného dokazovania zistil nasledovný skutkový stav:

5. Súd z darovacej zmluvy uzatvorenej 27. 07. 2005 zistil, že ako darca je tu označený žalobca, ako obdarovaná žalovaná. Stav je uvedený rozvedený aj pri darcovi aj pri obdarovanej. Predmetom zmluvy je darovanie nehnuteľností, o ktoré v tomto konaní ide.

6. Súd z listu vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie Q. zistil, že v časti „A“ je tu zapísaný pozemok parc. č. XXX/X o výmere 255 m² vedená ako záhrada, parcela č. XXX/X o výmere 58m² vedené ako zastavaná plocha a nádvorie. Vlastníkom je žalovaná vo veľkosti 1/1. V poznámkach sa uvádza: začatie výkonu záložného práva veriteľom SLSP, a.s. formou dobrovoľnej dražby zapísaného dňa 23. 07. 2013. V časti „C“ ako ťarchy sa uvádza: záložné právo k nehnuteľnostiam, okrem toho aj k stavbe na parc. č. XXX/X - rodinný dom v prospech Slovenskej sporiteľne, a.s.

7. Súd z listu - Vec: Výzva na vrátenie daru zistil, že tento list bol adresovaný žalovanej, dátum je tu uvedený 07. 10. 2009, podpísaný je žalobcom. V liste sa uvádza: „ako je známe darovacou zmluvou zo dňa 27. 07. 2005 daroval žalovanej pozemky. Podľa § 630 Občianskeho zákonníka sa darca môže domáhať vrátenia daru, ak sa obdarovaný správa k nemu alebo k členom jeho rodiny tak, že tým hrubo porušuje dobré mravy. Dňa 06. 10. 2009 ste ma po predchádzajúcich slovných urážkach bezdôvodne fyzicky napadla v prítomnosti nášho syna G. E. a spôsobili ste mi rukami škrabance na tvári a aj na rukách ako aj modrinu pod ľavým okom v dôsledku silného úderu päťou a teda ste sa voči mne správali tak, že ste tým hrubo porušili dobré mravy a naplňujete všetky zákonné predpoklady na to, aby som sa mohol voči vám domáhať vrátenia daru. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti vás žiadam, aby ste mi bezodkladne vrátili dar, teda aby ste vykonali všetky úkony potrebné k obnoveniu môjho vlastníctva“. Dole je uvedený: prevzal dňa 07. 10. 2009, napísané O. E. a podpis.

8. Súd zo správy Okresného riaditeľstva Policajného zboru vo Q. zo dňa 06. 09. 2019 zistil, že v rámci žiadosti o doručovanie zásielky O. E., ktorá má bývať na ulici L.. Š. XX, Q., na tejto adrese urobili šetrenie, kde bol syn menovanej G. E. (splnomocnený na zastupovanie v konaní), ktorý uviedol, že menovaná na adrese už dlhšiu dobu nebýva, pričom má byť v K., avšak bližšie informácie o menovanej ani telefonický kontakt uviesť nevedel. Na uvedenú správu súd poukazuje z toho dôvodu, že prinajmenšom je veľmi čudné, že syn, ktorý v konaní zastupuje svoju matku nevie na ňu ani telefonický ani iný kontakt ani nevie, kde sa zdržiava, hoci by ju mal v konaní zastupovať, teda vedieť o všetkých skutočnostiach ako zástupca, ktoré by chcela žalovaná v konaní uviesť.

9. Súd zo žaloby o určenie neexistencie záložného práva o návrhu na vydanie neodkladného opatrenia vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 7C/21/2019 zistil, že žalobca je C. E. - totožný ako v tomto konaní a žalovanou je SLSP, a.s. Predmetnou žalobou sa domáha, že na sporných nehnuteľnostiach neviazne záložné právo v prospech žalovaného zriadené zmluvou o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam.

10. Súd zo zmluvy o splátkovom úvere uzatvorenej medzi SLSP, a.s. a G. E. (tá istá osoba, ktorá v tomto konaní zastupuje žalovanú) a Q. E. zistil, že predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 237.900,- EUR. Podľa článku 2 bod 1. banka poskytne dlžníkovi úver po splnení týchto podmienok a to najmä, a jeden z týchto bodov je aj uzatvorenie zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam a predloženie návrhu na vklad záložného práva.

11. Súd zo zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti a mandátna zmluva uzatvorenej medzi SLSP, a.s. a žalovanou dňa 27. 08. 2010 zistil, že predmetom zmluvy je dohoda zmluvných strán o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti na zabezpečenie pohľadávky záložného veriteľa voči dlžníkom, ktorými sú G. E. (splnomocnenec žalovanej v tomto konaní) a Q. E.. Predmetom záložnej zmluvy sú ešte aj iné nehnuteľnosti. Zároveň súd poukazuje, že v časti 4 článku 2 sa uvádza, že záložca zodpovedá za nespornosť a nezvratnosť svojho vlastníckeho práva k zálohu. Zriadenie záložného práva má účinky aj pre právneho

nástupcu, prípadne dediča. Podľa článku 3 písm. d) sa zaväzuje informovať záložného veriteľa o všetkých skutočnostiach, ktoré mali alebo budú mať za následok zníženie hodnoty zálohu alebo jeho zánik. Zároveň sa zaväzuje v prípade začatia súdneho konania alebo exekúcií týkajúcich sa zálohu informovať záložného veriteľa. Ak takýto prípad nastal, je záložca povinný doplniť zabezpečenie v rozsahu a v lehote, ktoré zodpovedajú požiadavke záložného veriteľa.

Podľa písm. e) všetky opatrenia, ktoré by zabránili porušeniu jeho práv ako aj práv záložného veriteľa a zdržať sa akéhokoľvek konania, ktoré by práva jeho alebo jeho záložného veriteľa akokoľvek porušilo. V tomto odseku súd na tieto ustanovenia poukazuje predovšetkým z toho dôvodu, že zo strany žalovanej došlo k porušeniu týchto ustanovení a to predovšetkým, že už v čase uzatvárania predmetnej zmluvy dňa 27. 08. 2010 samotná žalovaná si podľa svojich vyjadrení v tomto konaní, keďže súhlasí s tým, že vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam by jej nemalo patriť, uviedla banku do omylu, nakoľko sama v rámci tohto konania poukázala na to, že skutočnosti, ktoré sú v žalobe tvrdené sú pravdivé a teda, že súhlasí s tým, aby vlastníkom predmetných nehnuteľností bol žalobca. Z tohto teda vyplýva tá skutočnosť, že mohlo ísť aj o trestný čin pri uzatváraní predmetnej záložnej zmluvy. Zároveň minimálne, čo sa týka G. E., tento tiež, keďže bol prítomný pri incidente dňa 06. 10. 2009, t. j. pred uzatvorením úverovej zmluvy, taktiež podľa súdu jeho správanie je v rozpore so zákonom a môže napĺňať za určitých okolností znaky trestného činu, nakoľko neupozornil SLSP, a.s. na tú skutočnosť, že záložné právo k nehnuteľnosti by mohlo byť ohrozené.

12. Súd z rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 12Co/549/2015-251 zo dňa 19. 07. 2018 zistil, že ako žalobcovia sú tu uvedení G. E. (splnomocnenec žalovanej v tomto konaní), Q. E., O.L. E. (žalovaná v našom konaní) a žalovaným je Slovenská sporiteľňa, a.s. Uvedeným rozsudkom bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 10C/2/2014-114, ktorým súd zamietol žalobu o určenie, že zmluva o splátkovom úvere je neplatná, určil, že mandátna zmluva uzavretá medzi odporcom a navrhovateľkou v 3. rade je neplatná a zároveň zamietol žalobu o určenie, že zmluva o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti je neplatná.

13. Súd z písomného vyjadrenia právneho zástupcu žalobcu doručeného súdu dňa 25. 05. 2020, ktorým reagoval na vyjadrenie intervenienta zistil, že je tu uvedený: „nakoľko žalovaná v plnom rozsahu akceptuje tvrdý nárok žalobcu pristúpenie intervenienta treba považovať za neehospodárne, nelogické, ale najmä v rozpore so zásadou koncentrácie súdneho konania. Samotné vyjadrenie intervenienta zo dňa 04. 05. 2020 označujem za alibistické, vzťahovačné a najmä nezodpovedajúce skutočnému stavu. Intervenient obvinil moju osobu z nehoráznej šikany, nemravnosti a zneužitia práva, sledovaním výsostne nekalého cieľu bez zrejmych dôkazov. Na základe vyššie uvedeného teda odmietam produkcie obsahnuté vo vyjadrení intervenienta, zotrvávam na svojom doterajšom návrhu a to obmedziť ďalší priebeh konania iba na vyhlásenie rozsudku pre uznanie nároku.“ Na pojednávaní konanom dňa 02. 12. 2020 právny zástupca žalobcu uviedol, že podľa nich intervenient so žalovanou netvorí nerozlučné procesné spoločenstvo a súd by mal rozhodnúť rozsudkom pre uznanie. Podľa nich je žaloba v plnom rozsahu dôvodná. Bolo preukázané akým spôsobom došlo ku konaniu v rozpore s dobrými mravmi na strane žalovanej, ktoré bolo dôvodom na vrátenie daru. Žalovaná túto skutočnosť nerozporuje a tento nárok uznala. Preto treba rozhodnúť rozsudkom pre uznanie. Nesúhlasia s tým, že v tomto prípade by malo ísť nejakým spôsobom o zbavenie sa svojho dlhu zo strany, či už žalobcu alebo iného, pretože ak by bolo aj vyhovené žalobe nezmení sa postavenie intervenienta žiadnym spôsobom, keďže záložné právo mu ostane zachované bez ohľadu na to, kto je vlastníkom nehnuteľnosti. Je pravdou, že intervenient má záujem na tom, akým spôsobom dopadne toto konanie, avšak predmetným rozsudkom oni nebudú nijako zaviazaní. Iba za predpokladov, ak by intervenient vystupoval ako nerozlučný spoločník so žalovanou musel by súd prihliadať na prostriedky procesnej obrany a procesného útoku intervenienta.

14. Intervenient svojím podaním doručeným súdu dňa 06. 03. 2020 oznámil, že vstupuje na strane žalovanej do konania. Čo sa týka vstupu intervenienta účastníci, či už žalobca resp. žalovaná mohla navrhnúť, aby súd určil či je vstup intervenienta prípustný (§ 83 C. s. p.). K tomuto súd poukazuje na to, že žalobca a žalovaná nesúhlasia so vstupom intervenienta, avšak nenavrhlí súdu, aby rozhodol o neprípustnosti vstupu intervenienta do konania.

15. Súd z písomného vyjadrenia intervenienta doručeného súdu dňa 04. 05. 2020 zistil, že žalovaná vo vyjadrení zo dňa 08. 11. 2019 uviedla, že o žalobe má vedomosť a v celom rozsahu s ňou súhlasí. Žalobca v replike zo dňa 06. 12. 2019 zoberal vyjadrenie žalovanej na vedomie a vyslovil

presvedčenie, že v tomto konaní nie je dôvodu prečo by sa nemalo v ďalšom priebehu limitovať iba na vyhlásenie rozsudku pre uznanie nároku. V duplike zo dňa 29. 01. 2020 žalovaná vyjadrila súhlas so žalobou a všetkými návrhmi.

Vzhľadom na doterajší priebeh konania namietajú nemožnosť uznania procesného nároku uplatneného žalobcom, ktorým má byť vlastnícke právo k dotknutým nehnuteľnostiam. Podľa nich procesný úkon uznania žalobného nároku je vo svojej podstate prejavom hmotnoprávného úkonu voči súdu. V tomto ohľade je kľúčové, že uznanie nároku je výlučne nástrojom záväzkového práva a zákon ho ako jednostranný právny úkon nepripúšťa ako jeden zo spôsobov nadobudnutia vlastníckeho práva podľa § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Vlastníctvo vecí možno nadobudnúť kúpou, darovacou alebo inou zmluvou, dedením, rozhodnutím štátneho orgánu alebo na základe iných skutočností ustanovených zákonom. Túto povahu uznania nároku je potrebné dôsledne rešpektovať aj v prípade, že má vonkajšiu povahu procesného úkonu. Žalobcovi a žalovanej nič nebránilo, aby uzatvorili zmluvu, ktorou by došlo k spätnému prevodu vlastníckeho práva na žalobcu, na základe ktorej by došlo ku vkladu vlastníckeho práva v prospech žalobcu. Ak sa ale žalobca rozhodol pre súdne konanie je namieste vykonať plnohodnotný súdny prieskum jeho údajného vlastníckeho práva, pretože len rozhodnutie, ktoré je dôsledkom takejto činnosti spĺňa atribúty spôsobilého podkladu pre zápis do katastra nehnuteľností. Žalobca týmto cieľi k neprípustnému obchádzaniu zákona, keď chce prostej súhlasnej vôli strán dodať vonkajšiu formu a kvalitu záväzného súdneho rozhodnutia. Takéto okolnosti sú ešte viac zvýraznené osobitným charakterom údajného titulu vlastníckeho práva žalobcu, ktorým má byť vrátenie daru podľa § 630 Občianskeho zákonníka. Je preto nevyhnutné rozhodujúce skutočnosti posúdiť po právnej stránke čo môže autoritatívne učiť iba súd pri výkone svojej ústavnej a zákonnej právomoci a táto jeho činnosť rozhodne nemôže byť substituovaná prejavmi procesnej vôle strán. Judikatúra uvádza, že predpokladom úspešného nároku práva darcu na vrátenie daru nie je akékoľvek nevhodné správanie, ale len správanie, ktoré so zreteľom na všetky okolnosti možno kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov, ktoré sa porušuje ako značnej intenzity a ktorého stupeň závažnosti musí byť hodnotený podľa objektívnych kritérií. Súd musí brať do úvahy aj správanie sa darcu či práve jeho správanie nebolo príčinou nevhodného správania sa obdarovaného. V takomto prípade by totiž nemohol darca úspešne sa domáhať vrátenia daru. Išlo by v takom prípade o spoločensky nežiaducu vzájomnú komunikáciu medzi darcom a obdarovaným. Na základe tohto vo všeobecnosti s ohľadom na nemožnosť uznania vlastníckeho práva ako spôsobilého dôvodu nadobudnutia vlastníctva, ako aj vzhľadom na konkrétne okolnosti a nutnosť zisťovania a splnenia podmienok podľa § 630 Občianskeho zákonníka žiadajú, aby súd nevydal rozsudok pre uznanie, ale aby vec riadne prejednal. Taktiež namietajú procesnú neúčinnosť doterajších procesných úkonov žalovanej, keďže tie boli vykonávané v jej mene osobou, ktorej záujmy sú v rozpore so záujmami žalovanej. Tieto úkony vykonal a podpísal syn žalovanej, ktorý bol údajne svedkom správania odôvodňujúceho vrátenie daru, ale najmä syn, ktorý na zabezpečenie svojho úveru od našej banky ponúkol práve dotknuté nehnuteľnosti tvrdiac, že žalovaná je ich vlastníčkou a ako jeho matka je ochotná ich dať do zálohu v jeho prospech.

Poukazujú, že žaloba a následné procesné úkony žalobcu a žalovanej sú očividným prejavom šikany, nehoráznosti zneužitia práva; navonok sú vydávané za bežné procesné úkony, avšak sleduje sa nimi vrcholne nepoctivý cieľ zbavenia sa ťarchy v podobe záložného práva zriadeného na dotknutých nehnuteľnostiach. V roku 2014 G. E. a jeho manželka žalovaná iniciovali konanie na Okresnom súde vo Zvolene o určenie neplatnosti zmluvy o zriadení záložného práva, ktoré sa viedlo pod sp. zn. 10C/2/2014, ktorým neplatnosť zmluvy o zriadení záložného práva bola zamietnutá a následne bolo toto potvrdené krajským súdom. Taktiež upozorňujú tak žalobcu, ako aj žalovanú na možné trestnoprávne súvislosti ich doterajšieho počínania. Ak by boli žalobné tvrdenia pravdivé znamenalo by to, že žalobca a žalovaná a aj ich syn G. E. si boli v čase uzatvorenia zmluvy o úvere a záložnej zmluvy vedomí skutočnosti, ktorá mohla úplne, zásadne a negatívne ovplyvniť vlastnícke právo žalovanej, avšak túto pred bankou zatajili. Žalovaná v časti 4. bod 2 záložnej zmluvy vyhlásila, že zodpovedá za nespornosť a nezvratnosť svojho vlastníckeho práva k zálohu. Za týchto okolností preto existuje podozrenie, že mohlo dôjsť napr. k naplneniu znakovej skutkovej podstaty trestného činu úverového podvodu podľa § 222 Trestného zákona. Ani v tejto žalobe o neplatnosť záložnej zmluvy nikdy netvrdili, že by žalobca bol vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti a teda nie žalovaná, tak ako je to v zmluve o zriadení záložného práva. Na základe vyššie popísaných skutočností podľa nich je konanie účastníkov sledovaním jediného cieľa a to zbavenia zabezpečenia k úveru poskytnutého synovi žalobcu a oslobodenie rodinného majetku od ťarchy po tom, čo predchádzajúci pokus o určenie neplatnosti zmlúv spojených so zabezpečeným úverom zlyhal.

Realizácia práva na súdnu ochranu zaručeného Ústavou Slovenskej republiky v článku 46 a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd v článku 6 je v civilnom sporovom procese podmienená

existenciou sporu. Musí ísť prítom o reálny spor, spor skutočne v právnej rovine existujúci, keďže objektívne právo nemôže poskytovať ochranu tzv. fingovaným sporom len za účelom dosiahnutia rozsudového výroku zo špekulatívnych dôvodov. Žalobca so žalovanou pri každom úkone v tomto konaní prezentujú absolútnu zhodu, prejavujú súhlas s postupom a s návrhmi protistrany a úplne zjavne postupujú koordinovane a to je zjavné nielen z obsahu ich písomných podaní, ale aj s voľným okom okamžite pozorovateľnou zhodou nimi predkladaných procesných písomností po grafickej stránke, rovnaké písmo, rozloženie textu, zrkadlová zhoda do najmenších detailov, samozrejme okrem záhlavia a závislosti od toho, ktorá zo strán daný úkon formálne súdu predkladá.

V bode 29 svojho vyjadrenia poukazujú na to, že ak by žalobca a žalovaná sledovali iba cieľ kompenzácie ujmy, ktorá by mala byť žalobcovi spôsobená údajným incidentom zo dňa 06. 10. 2009 mohli by uzavrieť zmluvu o spätnom prevode vlastníckeho práva k dotknutým nehnuteľnostiam na žalobcu. Dôvod, pre ktorý tak neurobili a uprednostnili súdne konanie je zjavný. V tomto prípade by totiž nedošlo k zániku záložného práva našej banky, keďže podľa § 151h ods. 1 Občianskeho zákonníka pôsobí záložné právo pri prevode zálohu aj voči nadobúdateľovi zálohu. Už táto samotná okolnosť mimo akúkoľvek pochybnosť devastuje skutočné motívy koordinovaného postupu žalobcu a žalovanej - nejde o obnovenie vlastníckeho práva žalobcu, ale výlučne o privedenie zániku záložného práva našej banky. Je maximálne nepresvedčivé a nevierohodné, ak sa žalobca domáha vrátenia daru po 10 rokoch a dôvodnosť jeho požiadavky mala byť založená iba na tvrdeniach osôb, ktoré by z takejto okolnosti zjavne profitovali. Podľa článku 5. základných princípov Civilného sporového poriadku zjavné zneužitie práva nepožíva právnu ochranu. Súd môže v rozsahu stanovenom v tomto zákone odmietnuť a sankcionovať procesné úkony, ktoré celkom zjavne slúžia na zneužitie práva, alebo na svojvoľné a bezúspešné uplatňovanie práva alebo bránenie práva, alebo vedú k nedôvodným prieťahom v konaní. Najvyššie súdne authority o neprijateľnosti zneužitia práva a potrebu odmietnuť jeho ochranu vyriekli napr. v rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21Cdo/992/99, kde uviedli, že za zneužitie výkonu práva možno považovať také jednanie, ktorého cieľom nie je dosiahnutie účelu a zmyslu sledovaného právnou normou, ale ktoré je v rozpore s ustálenými dobrými mravmi vedené priamym úmyslom spôsobiť inému účastníkovi ujmu.

Sporové konanie je konaním kontradiktórnym, čo znamená, že strana sporu, ktorá z určitej skutočnosti vymedzuje právne následky musí tvrdiť skutočnosti a ku tvrdeným skutočnostiam predložiť dôkazy. V tomto konaní žalobca tvrdí, že bol údajne slovne a fyzicky napadnutý žalovanou v prítomnosti ich syna. K uvedenej skutočnosti však žiadnym spôsobom neprikladá žiadne obvyklé dôkazy ako napr. lekársku správu a podopiera ich výlučne návrhmi na výsluch strán a ich syna. Takáto dôkazná iniciatíva však bez akéhokoľvek uznateľného dôvodu neguje základné pravidlo obsiahnuté v ustanovení § 195 ods. 1 C. s. p., podľa ktorého je výsluch strany spôsobilým dôkazom k tvrdeným skutkom iba vtedy, ak ich objektívne nemožno preukázať inak. Namietajú absolútnu nevierohodnosť transporu ich svedka G. E. vzhľadom na skutočnosť sprevádzajúceho žalobný nárok, tak ako ich opísali. Z dôvodu, že neboli tvrdené a preukazované skutočnosti o uplatnení práva na vrátenie predmetu daru namietali aj premlčanie uplatneného uvedeného práva.

V rámci pojednávania konaného dňa 02. 12. 2020 právna zástupkyňa intervenienta viacmenej zopakovala skutočnosti uvedené v písomnom vyjadrení. Zároveň poukázala na to, že z ich pohľadu ide o nemorálne konanie strán sporu, pretože tu prakticky nejde o žiaden spor, ale o koordinované správanie sa účastníkov, pretože títo úplne súhlasia a dokonca zachádzajú tak ďaleko, že na prvé pozorovanie je zjavné, že písomné vyjadrenia jednej aj druhej strany sú tvorené tou istou osobou. Čo sa týka formátu dokumentu repliky, dupliky, tieto sú úplne rovnaké len je tam len iná strana. Týmto konaním sa len chcú zbaviť záložného práva a skúšajú to cez toto súdne konania. Vo veci uznania nároku poukázali na to, že ide o inštitút záväzkového práva, na základe ktorého nie je možné, aby niekto nadobudol vlastnícke právo alebo získal týmto inštitútom takéto právo. Ide o záväzkovú oblasť občianskeho práva a nie spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva podľa § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Strany sporu sa dokonca neunúvali pred súd dostaviť, hoci jediný dôkaz, ktorý dávajú na ustálenie tohto údajného incidentu je výsluch ich a ich syna, avšak nikto z týchto neprišiel. Na základe tohto neuniesli základné bremeno tvrdenia a dôkazu. Nepredložili žiadne lekárske správy, žiadne písomnosti, fotografie, čokoľvek čo by mohlo preukázať, že sa niečo takéto pred desiatimi rokmi udialo. Na základe tohto tu nie je ani základ sporu, pričom z nerozporovanej judikatúry nebol predložený ani jednoznačný úkon na vrátenie daru a to dožadovanie sa vrátenia daru. V tomto konaní žalobca niečo také ani netvrdí a ani nepreukázal. V žalobe je iba uvedené, že : „žalovaná ma opakovane ubezpečila, že mi dar vráti.“, avšak takéto tvrdenie nestačí na to, aby súd mohol ustáliť či takýto úkon bol zo strany žalobcu vykonaný. Taktiež vzniesli námietku premlčania a ak sa útok stal v roku 2009 tak došlo k premlčaniu práva. Bol tu zobratý úver, ktorý sa nesplácal a tak bola podaná žaloba na súde, ktorá sa viedla pod sp. zn. 10C/2/2014, kde sa

žiadala neplatnosť záložnej zmluvy a keď v tomto konaní nebol úspech, tak prišli dve žaloby, na ktoré oni v ich písomnom podaní už poukázali. Ide aj o neúctu k súdu, pretože si myslia, že súdy nevidia, že sú tu tri konania, ktoré evidentne skúšajú podať žalobcovia a ak sa nepodarí jedno, tak skúsia niečo druhé. Ide tu o absolútny výkon práva v rozpore s dobrými mravmi. Na základe týchto skutočností žiadali, aby súd žalobu zamietol.

16. Podľa Článku 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (C. s. p.) spory vyplývajúce z ohrozenia alebo porušenia subjektívnych práv prejednáva a rozhoduje nezávislý a nestranný súd, ak taká právomoc nie je zákonom zverená inému orgánu.

17. Podľa Článku 3 ods. 1 C. s. p. každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené.

18. Podľa Článku 3 ods. 2 C. s. p. výklad tohto zákona nesmie protirečiť tomu, čo je v jeho slovách a vetách jasné a nepochybné. Nikto sa však nesmie dovoliavať slov a viet tohto zákona proti ich účelu a zmyslu podľa odseku 1.

19. Podľa Článku 5 C. s. p. zjavné zneužitie práva nepožíva právnu ochranu. Súd môže v rozsahu ustanovenom v tomto zákone odmietnuť a sankcionovať procesné úkony, ktoré celkom zjavne slúžia na zneužitie práva alebo na svojvoľné a bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva, alebo vedú k nedôvodným prieťahom v konaní.

20. Podľa § 83 C. s. p. súd na návrh rozhodne, či je vstup intervenienta prípustný.

21. Podľa § 282 C. s. p. ak žalovaný uzná nárok uplatnený žalobcom alebo jeho časť, rozhodne súd na návrh žalobcu rozsudkom pre uznanie nároku.

22. Podľa § 283 C. s. p. ak na strane žalovaného vystupuje viacero subjektov, je na vydanie rozsudku pre uznanie nároku potrebné, aby nárok žalobcu uznali všetci žalovaní; to neplatí, ak ide o samostatné spoločenstvo podľa § 76.

23. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. (ďalej len „Občiansky zákonník“) výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

24. Podľa § 630 Občianskeho zákonníka darca sa môže domáhať vrátenia daru, ak sa obdarovaný správa k nemu alebo členom jeho rodiny tak, že tým hrubo porušuje dobré mravy.

25. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

26. Podľa § 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremľujú skôr, než zabezpečená pohľadávka.

27. Podľa § 100 ods. 3 Občianskeho zákonníka nepremľujú sa takisto práva z vkladov na vkladných knižkách alebo na iných formách vkladov a bežných účtoch, pokiaľ vkladový vzťah trvá.

28. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

29. Súd na základe vykonaného dokazovania žalobu zamietol a to z toho dôvodu, že mal za to, že táto nie je dôvodná. Nedôvodnosť tejto žaloby súd posudzoval z viacerých súdu preukázaných skutočností a zároveň musel vychádzať nielen z jednotlivých ustanovení paragrafov

Civilného sporového poriadku, ale z článkov Civilného sporového poriadku. Súd sa predovšetkým musel zaoberať či medzi žalobcom a žalovanou je možné uvedené konanie vyriešiť v rámci súdneho konania, teda či podľa Článku 1 Civilného sporového poriadku medzi týmito stranami došlo k nejakému sporu. Podľa Veľkého komentára C.H.Beck Civilný sporový poriadok z roku 2016 na strane 19 a nasledujúce sa uvádza, že z konštrukcie Článku 1 C. s. p. vyplývajú predovšetkým tieto doktrimálne postuláty: i) normatívne i teologicky sa zdôrazňuje spor o právo medzi subjektmi súkromnoprávných vzťahov. Musí pritom ísť o reálny spor, spor skutočne v právnej rovine existujúci, keďže objektívne právo nemôže poskytovať ochranu tzv. fingovaným sporom, len za účelom dosiahnutia rozsudového výroku zo špekulatívnych dôvodov.

Z predmetného článku a zároveň aj z § 1 Civilného sporového poriadku teda jednoznačne vyplýva tá skutočnosť, že súdy rozhodujú len o takých skutočnostiach, ktoré sú medzi stranami sporné, pričom predovšetkým na strane žalobcu nie je možné dosiahnuť nápravy porušenia jeho práva bez toho, aby o tomto rozhodol súd. V našom prípade však strany sporu nijakým spôsobom nepreukázali, že by medzi nimi bolo sporné vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam t. j., že by žalovaná nechcela, aby sa žalobca stal vlastníkom predmetných nehnuteľností. Uvedené jednoznačne vyplýva z jej dvoch písomných vyjadrení, ktoré urobila prostredníctvom svojho zástupcu, kde jednoznačne poukázala na to, že súhlasí s predmetnou žalobou. Na základe tohto teda súd má za to, že medzi účastníkmi nebol žiaden spor o vlastníctvo predmetnej nehnuteľnosti.

Ak by tomu tak bolo, že by tu bol spor o vlastníctvo nehnuteľností a že by žalovaná popierala vlastníctvo žalobcu, potom by súd nemohol zobrať do úvahy jej písomné vyjadrenia a nemohol by samozrejme, tak ako na to neskôr poukáže, ani rozhodnúť na základe uznania nároku, hoci podľa súdu toto v rámci určovania nehnuteľností nie je možné. Samotná žalovaná v rámci konania jednoznačne súhlasila a nepoprela skutočnosti, ktoré tvrdil žalobca. Počas konania nebolo súdu žiadnym spôsobom preukázané, hoci žalovaná sa vyjadrila už dňa 12. 11. 2019 t. j. približne jeden rok pred rozhodnutím súdu, že by neuznávala vlastníctvo žalobcu.

Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal súdu, že žalovaná nie je ochotná urobiť právne úkony potrebné na to, aby sa žalobca stal vlastníkom tejto nehnuteľnosti zápisom do katastra nehnuteľností. Ak teda počas viac ako jedného roka sa žalobca so žalovanou žiadnym spôsobom nepokúsili resp. možno aj pokúsili, ale súdu toto nebol preukázané, predložiť súdu dôkazy, že by žalovaná nebola ochotná urobiť právne úkony potrebné na zápis vlastníctva žalobcu do katastra nehnuteľností, potom súd má jednoznačne preukázanú tú skutočnosť, že z ich nekonania je zrejmé, že ide o spor fingovaný. Okrem tohto súd poukazuje na to, že ani v rámci žaloby nebolo žiadnym spôsobom preukázané, čo by malo byť naozaj obvyklé, že žalobca vyzval žalovanú na vrátenie tohto daru pred podaním samotnej žaloby minimálne raz, resp. dvakrát a to písomne, čo však on vôbec neurobil, pričom len podal žalobu. Teda zo strany žalobcu nebolo absolútne preukázané, že je potrebné v tomto konaní, aby súd svojim autoritatívnym rozhodnutím určil, že žalobca je vlastníkom nehnuteľnosti, keďže žalovaná sa jednoznačne vyjadrila, že ona súhlasí s tým, že žalobca je vlastníkom nehnuteľnosti a teda určite počas viac ako jedného roka mohlo dôjsť k zmene vlastníctva predmetnej nehnuteľnosti v rámci zápisu do listu vlastníctva katastrálneho úradu.

30. V ďalšom súd poukáže na tú skutočnosť či v rámci tohto konania má na strane žalovanej intervenient vystupovať, resp. nie, keďže samotná žalovaná vo vyjadrení podanom dňa 05. 06. 2020 poukázala na to, že nemá záujem, aby v tomto konaní intervenient vystupoval a s jeho vstupom nesúhlasí a taktiež poukazoval na toto aj právny zástupca žalobcu. K tomuto súd poukazuje vzhľadom na ustanovenia § 81 a § 83 Civilného sporového poriadku, že žiadna zo strán nenavrhol súdu, by súd rozhodol či je vstup intervenienta prípustný. Z tohto dôvodu teda súd nevydával procesné rozhodnutie, pričom procesné rozhodnutie o prípustnosti resp. neprípustnosti intervenienta do konania sa vydáva len na návrh účastníka konania.

Čo sa týka oprávnenosti podľa § 81 C. s. p. či mal samotný intervenient právny záujem na tom, aby v tomto konaní vystupoval na strane žalovanej, podľa súdu to bolo jednoznačne preukázané, že áno. Už len z tých skutočností, že predmetom sporu bola nehnuteľnosť, ktorá je založená v prospech intervenienta je tu takýto záujem jednoznačne daný. Z konania žalobcu resp. G. E. a jeho manželky bolo preukázané, že bolo viacero sporov na tunajšom súde, ktorým sa pokúšali títo o určenie neplatnosti záložného práva, o určení neplatnosti zmluvy o splátkovom kalendári, o určení neplatnosti zmluvy o úvere. Jednoznačne je tu daná tá skutočnosť, že v prípade predmetného záložného práva sa už začal aj výkon a to z toho dôvodu, že G. E. s pani Q. E. nesplátili konečnú sumu úveru zo zmluvy o splátkovom úvere a to ani do dňa žaloby, pričom na základe tejto skutočnosti dokonca bol intervenient povinný už podať návrh na výkon rozhodnutia a to dražbou. Z tohto teda vyplýva, že predovšetkým záujmom žalobcu

a žalovanej, ktorá založila predmetnú nehnuteľnosť je tá skutočnosť, aby k tomuto výkonu nemohlo dôjsť, čo nasvedčuje aj posledné konanie sp. zn. 7C/21/2019, kde sa žalobca C.U. E. domáha voči žalovanému Slovenskej sporiteľni a.s. určenia, že záložného práva na predmetných nehnuteľnostiach neviazne. Z tohto teda vyplýva, že žalobca sa jednoznačne domáha toho, aby predmetné nehnuteľnosti neboli zaťažené záložným právom intervenienta.

Na základe tohto, keďže Q. E. a G. E. v súčasnosti ešte nesplatili celý úver je jednoznačne daný právny záujem intervenienta na tom, aby v rámci určovania vlastníctva k predmetnej nehnuteľnosti nedošlo súdnym rozhodnutím k zmene vlastníka tejto nehnuteľnosti. Na toto súd poukazuje z toho dôvodu, že v zmysle § 151h ods. 1 Občianskeho zákonníka pri prevode alebo prechode práva, by záložné právo jednoznačne prešlo aj so zmenou vlastníka k týmto nehnuteľnostiam a naďalej by uvedené nehnuteľnosti ostali založené v prospech intervenienta. Okrajovo súd tu teda musí poukázať, že podľa súdu hlavný dôvod prečo žalovaná a žalobca reálne neurobili právne kroky k tomu, aby mimosúdne dosiahli zmenu vlastníctva, že so zmenou vlastníctva určením súdu by mohlo zaniknúť záložné právo.

31. Čo sa týka námietky a poukazovania právneho zástupcu žalobcu, že súd má rozhodnúť rozsudkom pre uznanie a nemá sa zaoberať podstatou sporu, keďže nie je sporné, že žalovaná uznáva vlastníctvo žalobcu a súhlasí, k tomuto súd poukazuje, že v zmysle § 282 Civilného sporového poriadku je podľa súdu dané to, že určenie vlastníctva nie je možné subsumovať pod tento inštitút, pretože podľa súdu uznanie nároku predovšetkým zaväzuje len vo veci záväzkového práva t. j. pri žalobách o zaplatenie určitej sumy. V tomto prípade súd má za to, že slovo nárok uplatnený žalobcom sa vzťahuje tak na záväzkovo-právne vzťahy, ktoré sa majú vyjadrovať určitou sumou. Preto žalovaný môže uznať nárok čo i len do určitej výšky, resp. v celej výške.

Avšak, ak by aj v predmetnom paragrafe jednoznačne bolo uvedené, že uznanie nároku sa vzťahuje aj na určovanie vlastníckeho práva súd by v tomto konkrétnom prípade tomuto nevyhoveli z dôvodu, tak ako na to už vyššie poukázal a poukáže v ďalšom pre rozpor dobrými mravmi a taktiež pre rozpor vôbec s tým, že v tomto prípade súd ani konať vôbec nemá, pretože nie je potrebné poskytnúť ochranu žalobcovi, keďže žalovaná s jeho vlastníckym právom súhlasí a teda je len na týchto účastníkoch, že si tieto vzťahy vzájomne vysporiadajú tak, že žalobca sa stane vlastníkom predmetných nehnuteľností.

Pretože tak ako súd už uviedol, ak by sa síce žalovaná formálne na základe svojho písomného prejavu vyjadrila, že so žalobou súhlasí, ale reálne by takto neurobila tak by súd takéto jej písomné vyjadrenie nemohol zobrať do úvahy, keďže skutočné správanie sa žalovanej by bolo v absolútnom rozpore s týmto vyjadrením. Keďže v rámci tohto konania došlo k vyjadreniu, že žalovaná uznáva nárok, čo ako súd má za to, že v rámci určenia vlastníctva síce nie je možné, ale ona toto urobila, v tom prípade žalobca mohol požiadať súd o prerušenie konania na určitú dobu za účelom možnosti vyriešenia sporu mimosúdne, v ktorej by sa preukázalo či žalovaná naozaj uznáva jeho nárok resp. nie.

Taktiež čo sa týka samotného vyjadrenia žalovanej vo veci uznania nároku súd poukazuje aj na Článok 3 ods. 2 Civilného sporového poriadku druhá veta, kde sa uvádza: „nikto sa nesmie dovolávať slov a viet tohto zákona proti ich účelu a zmyslu podľa odseku 1.“ Z tohto taktiež vyplýva tá skutočnosť, že tak ako súd poukázal, zo všetkých skutočností súdu sa javí, že ide medzi žalobcom a žalovanou o koordinovanú spoluprácu, keďže aj žalovaná súhlasí s tým, že žalobca je vlastníkom, ale súdu nepreukázal ani žalobca ani žalovaná z akého dôvodu nedošlo k zmene vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam, či to bolo na strane žalobcu resp. žalovanej aké konkrétne úkony žalobca alebo žalovaná urobili. Z tohto sa teda javí samotné vyjadrenie žalovanej vo veci uznania nároku ako špekulatívne, aby sa súd absolútne nezaoberal podstatou sporu a vôbec tým či je tu daný dôvod na vrátenie daru v zmysle § 630 Občianskeho zákonníka. Teda aj z tohto dôvodu súd takéto vyjadrenie nemusí brať do úvahy, keďže určite úmyslom zákonodarcu nemalo byť to, aby takými konaniami došlo k obchádzaniu zákona, ktorým by utrpela nejaká iná osoba ujmu, v tomto prípade intervenient. Zo strany žalovanej nedošlo ani k preukázaniu toho, že by v prípade, ak by malo byť určené, že záložné právo neviazne na predmetných nehnuteľnostiach, že by nejakým spôsobom sa snažila, či už doplniť záloh tak ako jej to vyplýva zo zmluvy o zriadení záložného práva, resp. nejakým iným spôsobom preukázala, že vie poskytnúť intervenientovi inú záruku na splatenie úveru.

32. Čo sa týka námietky premlčania zo strany intervenienta, súd má za to, že nedošlo k premlčaniu uplatnenia práva a to s ohľadom na § 100 a § 101 Občianskeho zákonníka. Súd poukazuje na to, že v tomto prípade má zákonodarcu na mysli, že v trojročnej premlčacej lehote sa premlčuje len právo na vrátenie daru, ak si toto žalobca ako darca neuplatnil voči žalovanej ako obdarovanej v lehote troch rokov od kedy došlo k takému správaniu sa obdarovanej voči darcom, ktoré umožňuje vrátenie daru. Na základe tej skutočnosti, že podľa listinného dôkazu sa predmetná udalosť t. j. napadnutie

žalobcu žalovanou stala 06. 10. 2009 a žalobca žiadal vrátenie daru 07. 10. 2009 nemohla jednoznačne uplynúť premĺčacia lehota, keďže je trojročná. Súd z ustanovenia § 101 má jednoznačne preukázané, že nepremĺčujú sa vlastnícke práva, teda žalobu o určenie vlastníckeho práva je možné podať po akejkoľvek dobe, ak výzva na vrátenie daru sa uskutočnila v trojročnej lehote od tej skutočnosti, ktorá má byť dôvodom pre vrátenie daru.

33. Zároveň sa súd zaoberal, na čo však len okrajovo poukáže tým, či vôbec, ak by aj boli splnené vyššie uvedené podmienky t. j., že žaloba by bola podaná oprávnene a žalovaná by nesúhlasila s určením vlastníckeho práva, či nastali hmotnoprávne skutočnosti na vyhovie žalobe z dôvodu § 630 Občianskeho zákonníka. K tomuto súd poukazuje na tú skutočnosť, že podľa ustálenej judikatúry ako aj teórie právo darcu odvolať darovanie vzniká vtedy, ak obdarovaný sa správa spôsobom hrubo porušujúcim dobré mravy, pričom toto smeruje proti darcovi alebo členom jeho rodiny. K hrubému porušeniu dobrých mravov sa tu rozumie porušenie značnej intenzity alebo ich sústavné porušovanie. Taktiež sa musí prihliadať aj na správanie sa samotného darcu s tým, aby sa dalo vyhodnotiť aj prípadné správanie sa obdarovaného a jeho pohnútky k takémuto správaniu. Z predmetného listinného dôkazu - výzvy na vrátenie daru však súd nemal preukázané, že by sa obdarovaná sústavne správala k darcovi resp. k jeho rodinným príslušníkom neúctivo a išlo len o jedno takéto konanie. Keďže išlo iba o jedno jediné takéto konanie súd má za to, že jediné takéto konanie nemôže napĺňať znaky § 630 Občianskeho zákonníka, ktoré by bolo spôsobilé vyvolať následky potrebné na vrátenie daru. Iná by bola situácia kedy by bolo preukázané, že obdarovaná - žalovaná sa voči darcovi - žalobcovi správala takýmto spôsobom opakovane a bez príčiny na strane darcu. Zároveň však nebol preukázaný dôvod jej správania, preto aj v prípade opakovaného takéhoto správania by mohlo byť preukázané, že jej správanie neporušuje dobré mravy, ak takéto správanie vyvolal darca.

Zároveň však súd poukazuje na to, že aj keby v rámci tohto konania bolo preukázané, že žalovaná sa pred týmto incidentom resp. aj po ňom správala hrubo odporujúcim spôsobom, ktorý by mohol byť dôvodom vrátenia daru, toto by bolo bezpredmetné a to z dôvodu, že právny úkon vrátenia daru musí byť určitý, jasný, zrozumiteľný a v tomto by mali byť uvedené všetky dôvody, pre ktoré darca žiada vrátiť dar.

34. Okrem tohto súd poukazuje aj na to, že samotné celkové konanie pred súdom a dôkazy sú tak, ako súd poukázal nepresvedčivé a súd má za to, že ide o koordinované správanie sa účastníkov, aby dosiahli súdnym rozhodnutím zmenu vlastníctva a následne to, že na predmetnej nehnuteľnosti nrviazne záložné právo.

Tak, ako súd vyššie poukázal nedošlo k absolútnemu vysvetleniu z akého dôvodu žalobca a žalovaná nevykonali potrebné právne úkony k zmene na liste vlastníctva, ďalej, že samotné písomné vyjadrenia žalovanej resp. jej zástupcu, čo sa týka veľkosti a druhu písma, ďalej riadkovania, odstupu od okrajov jednotlivých listov sa úplne zhodujú so žalobou a vyjadrením právneho zástupcu žalobcu čo jednoznačne navodzuje dojem, že boli písané jednou a tou istou osobou. Takéto skutočnosti súdu neboli žiadnym spôsobom vyvrátené.

Taktiež správanie sa, či už žalobcu, žalovanej resp. jej právneho zástupcu je nepochopiteľné, pretože napriek predvolaniu sa ani zástupca žalovanej vôbec nedostavil, hoci bol zároveň aj svedkom predmetného incidentu, teda mohol sa k tomuto vyjadriť a ani samotný žalobca sa nedostavil, ktorý mohol potvrdiť, resp. vyvrátiť tie skutočnosti, na ktoré poukazoval intervenient, avšak nemal ani za potrebu prísť na súd. Aj z tohto dôvodu má súd za to, že žalobca a žalovaný v tomto spore vystupovali ako keby medzi nimi neboli žiadne rozpory čo sa týka určenia vlastníctva k predmetnej nehnuteľnosti. Súd má za to, že nie je žiaden dôvod, aby si strany svoje vzťahy nevysporiadali tak, ako si to obidvaja želajú, pretože iným spôsobom, ako súd vyššie uviedol sa potom nedá vysvetliť ich správanie.

35. Taktiež súd okrajovo poukáže aj k tomu, na čo poukazoval intervenient vo svojom vyjadrení, že zo strany žalobcu nebolo preukázané, že by došlo k odvolaniu predmetného daru a potom následne, že by bola podaná výzva na vrátenie daru.

K uvedenej námietke súd poukazuje, že aj z tohto dôvodu by došlo k zamietnutiu predmetnej žaloby, pretože nebolo preukázané, že by zo strany žalobcu došlo k odvolaniu darovania a následne danie výzvy na vrátenie daru. V predmetom listinnom dôkaze zo dňa 07. 10. 2009 nazvaného ako „Výzva na vrátenie daru“ sa v poslednom odseku jednoznačne uvádza „vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti vás žiadam, aby ste mi bezodkladne vrátili dar, teda aby ste vykonali všetky úkony potrebné k obnoveniu môjho vlastníckeho práva k nehnuteľnosti -daru.“ Na základe tejto skutočnosti, že nedošlo k odvolaniu daru, tak ako je to potrebné nemohol sa žalobca hneď domáhať aj vrátenia daru. Súd poukazuje aj na literatúru Veľký komentár C.H. Beck Občiansky zákonník II, kde na strane 2213 sa jednoznačne

uvádza“ v logickej postupnosti odvolanie darovania pomenúva právny úkon, ktorým sa uplatňuje právo na vrátenie daru a následne toto uplatnenie zakladá právo domáhať sa t. j. aj súdnou cestou vynútiť si vrátenie daru... Môžeme hovoriť o „uplatnení práva na vrátenie daru, a žiadosti na vrátenie daru, domáhaní sa vrátenia daru“. Ak by sme odvolanie darovania pomenúvali doslovne podľa znenia § 630 OZ, mohli by sme, ako niektorí autori dospieť k záveru, že toto právo sa uplatňuje výlučne a priamou formou žaloby, čo však nie je podľa nášho názoru správne tvrdenie. Súd sa prikláňa k tomu názoru, že je najprv potrebné odvolať dar a až následne vyzvať na vrátenie tohto daru a tak ako sa na to poukázalo ak uvedená výzva bude bezúspešná možnosť sa domáhať aj súdnou cestou tohto vrátenia daru.

36. Podľa § 255 ods. 1 C. s. p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

37. O trovách konania súd rozhodol, tak že žalovanej a intervenientovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, nakoľko žaloba bola v celom rozsahu zamietnutá, pričom intervenient vystupoval na strane žalovanej.

Článok 1 zák. č. 160/2015 Z. z.

Článok 3 ods. 1, 2 zák. č. 160/2015 Z. z.

Článok 5 zák. č. 160/2015 Z. z.

§ 83 zák. č. 160/2015 Z. z.

§ 282 zák. č. 160/2015 Z. z.

§ 283 zák. č. 160/2015 Z. z.

§ 3 ods. 1 zák. č. 40/1964 Zb.

§ 630 zák. č. 40/1964 Zb.

§ 100 ods. 1, 2, 3 zák. č. 40/1964 Zb.

§ 101 zák. č. 40/1964 Zb.

§ 255 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní odo dňa jeho doručenia, prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, písomne (§ 362 C. s. p.).

Podanie urobené v listinnej podobe treba doložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis prílohy mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil (§ 125 ods. 3 C. s. p.).

V odvolaní sa má popri všeobecných záležitostiach (§ 127 ods. 1 C. s. p.) uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 363 C. s. p.). Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia sa dáva podľa § 376 C. m. p.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 389 ods. 1, 2 C. s. p., t. j.

1. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší len ak:

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala je patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom,

c) súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom, alebo

d) nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané zanikli alebo ak také dôvody neexistovali.

2. ak sú dané odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 2 C. s. p. odvolací súd zruší odvolaním napadnuté rozhodnutie vo veci samej, zároveň zruší aj právoplatné uznesenie, ktoré rozhodnutiu vo veci samej predchádzalo.